

SVÁTOSTI – ZNAMENÍ BOŽÍ LÁSKY

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi... Ale nad vodami se vznášel duch Boží“ (Gn 1,1n).

Počátek všeho bytí je Bůh. Stvořil vesmírnou hmotu, její síly a propastné hlubiny. Ale zanechal v ní své stopy. Sklenul nad ní nebe. A víc: Boží dech, Boží Duch se nad ní vznášel jako příslib jiné moci než má příroda; víc než je i sama moc stvořitelská. Nebe je Boží přítomnost, vznášející se Duch je Láska, Krása, Řád. Tak rozjímali o hmotném vesmíru svatí Otcové, tak rozjímáme o mikrokosmu a makrokosmu my, lidé poučení vědou našeho století. Hmota zjevuje a vydává svá tajemství. Můžeme rozjímat hlouběji o Božím díle...

Boží dech a Duch oživil hmotu a stvořil myslící a milující bytí, člověka, svůj obraz. Když člověk tento obraz porušil, byl novým způsobem obnoven: Panna počala z Ducha Bohočlověka. Člověk se stal novým obrazem v Kristu, stal se údem jeho tajemného těla, vesmír dostal Hlavu a světu byl seslán Duch ve vichru a ohni.

Nastal čas spásy a posvěcení. Hmota dostala v tomto čase nový rozměr a novou funkci: stala se znamením Boží lásky. Prorok viděl Živou vodu vycházející z chrámu, evangelista vodu vycházející z Kristova otevřeného boku. Svatý František se rozjásal nad „sestřičkou vodou“, která je tak čistá a krásná. Ale nejpodivuhodnější věci o ní řekl sám Ježíš: „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího“ (Jan 3,5). Voda a Duch jsou novým počátkem, počátkem Božího života.

Země vydává své živé plody – obilí, révu, olivu. Lidská ruka je mění v pokrm, v kulturní produkt, znamená přátelství, bratrské hostiny, léku a posily. Boží slovo je mění v Kristovo tělo a krev, v nebeskou hostinu, v lék uzdravující duši i tělo Boží mocí. Boží láska nám připravuje bratrskou hostinu ve společenství spoluobětujících Kristovu obět nejvyšší lásky. Sílí nemocné – velkou Kristovu lásku. Připravuje se na eschatologickou Hostinu.

Boží věčné Slovo se stalo působením Ducha svatého člověkem a tak umocnilo lidské slovo i lidskou ruku k Božím činům. Vztažené ruce a modlitba dávají v Duchu účast na kněžství Kristově, ve svátosti duchovní dospělosti, pak ve svátosti kněžství služebného. Dává moc a poslání všem, kdo přijali Ducha, a větší odpovědnost těm, kdo jsou povoláni „k slavné službě Ducha“, „služebníkům pro Ježíše“ (2 Kor 3,8; 4,5). Vztažené ruce svolávají milosrdnou a slitovnou lásku na odpuštění vin, k smíření všeho. Ruce a slib dvou milujících uzavírají svazek trvalého soužití v Kristu a Duch tento svazek pečeti svou milostí.

Země je plna mnohotvárné Boží lásky. Příroda i člověk jsou Božím stvořením, nesou v sobě Boží možnosti. Kristus tyto Boží síly uvolnil v nový stav, k novým funkcím. Duch svatý činí tento Boží potenciál účinným. Svatá znamená Boží přítomnosti vedou člověka od kolébky až k smrti. Posvěcují naše zrození, naši dospělost, pomáhají naší slabosti. Vytvářejí a utvářejí naše společenství s Bohem i naše společenství v Bohu. Lidská řeč má účast na Slově, lidské činy jsou nesené Duchem. Takovou slávou nás obklopil Otec a Syn a Duch svatý. Takové společenství je nám viditelně nabízeno k plnosti světla a života...

– vr –

Teologické texty, samizdatové číslo 8, strana 20.